

Per-Olof Johansson

RÆDSEL SAMMEN MED FRYD

Kald det Digte

Net-Bog-Klubben
(autografisk manuskript)

Per-Olof Johansson

RÆDSEL SAMMEN MED FRYD

Kald det Digte

Net-Bog-Klubben
(autografisk manuskript)

ISBN: 87-85062-28-6
Copyright: Per-Olof Johansson
år: 1996
Server: Cybercity

Advarsel: Enhver erhvervs­mæssig kopiering eller overdragelse er ulovlig og vil blive retsforfulgt med krav om erstatning .

Print-on-demand må kun forhandles af forhandlere, der er autoriseret af Kunstbiblioteket.

Antal sider: 45

PER-OLOF JOHANSSON
Mølløvænget 27, Lillerød
P.O.BOX 58
DK-3450 Allerød
TLF 48 17 09 09
e-mail: per_olof_johansson@online.pol.dk

RÆDSEL SAMMEN
MED FRYD

Kald det DIGTE

af per-olof johansson

Inhold

Digte
Käthe Kollwitz, selvportræt
Symbolisternes slog, symbolernes sne
Verdensprog
Fredsstyrke
Jeg kaster et blik på kortet
Lejesoldat igen
Sol over Hohøj
Jeg nynner
Vinden
Efterklang
Tropæolum Majus
Ord på vandet
Hvem er dog det?
Museum i dagenes vold
Mellem liv og død
Vækst-tid
Ny dag
Opkald
Dødsdag
Håbløse optimister
Forår!
En lille sang
Solnedgang
Landskab
Grænsetilfælde
Lillerød Spånkurvefabrik
Oversættelse
Afsluttende om forfatteren

Fredsstykke trykt i Politiken 9.3.1986

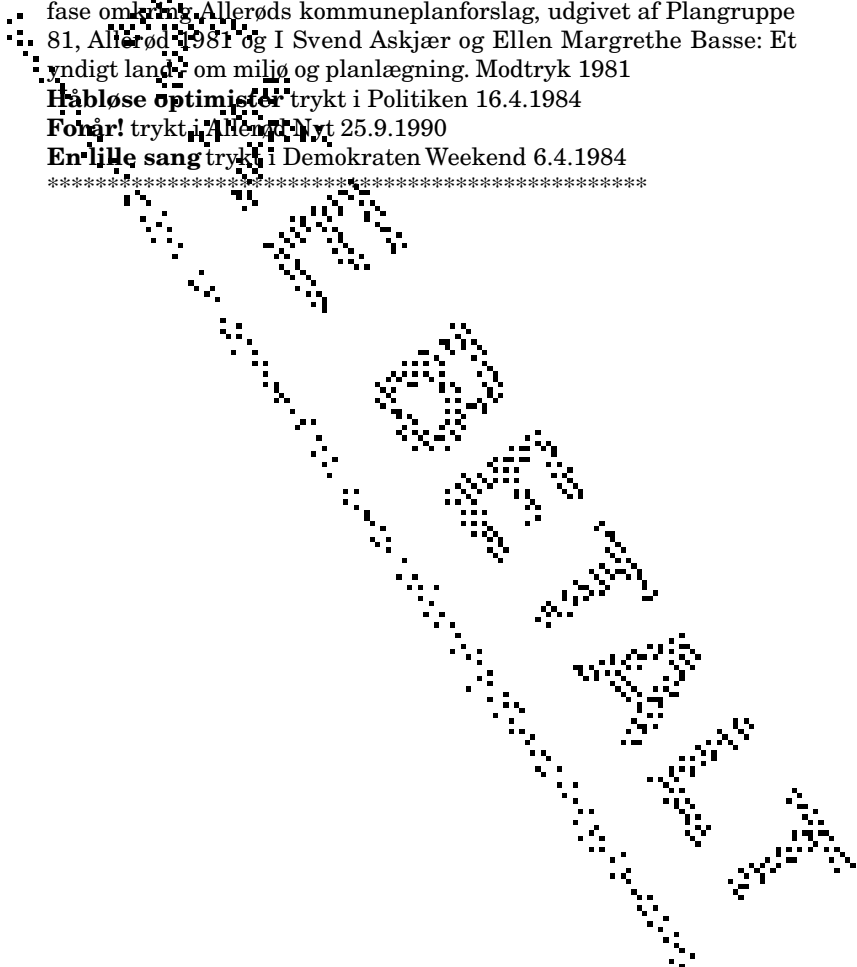
Vinden trykt i Politiken 20.6.1979

Væst-tid trykt i Hør her! - kommentar til den offentlige hørings-
fase omkring Allerøds kommuneplanforslag, udgivet af Plangruppe
81, Allerød 1981 og I Svend Askjær og Ellen Margrethe Basse: Et
yndigt land om miljø og planlægning. Modtryk 1981

Håbløse optimister trykt i Politiken 16.4.1984

Fonår! trykt i Allén Ny 25.9.1990

En lille sang trykt i Demokraten Weekend 6.4.1984

DIGTE

Alt i naturen er afstemt.
Derfor kan jeg indsnuse duften af syrener.

-

Aften: Det er ikke stjerner.
Det er flyvemaskiner.

Morgen: Det er ikke skyer.
Det er hvide bonderoser.

-

Vi er dårlige opfindere af livløse ting.
I naturens kæde er der ingen svage led.
I opfindelsernes verden er alle veje bløde.
Af den grå regn vokser sommeren frem.
Hvilke glæder venter der ikke af mit hold i skulderen.

-

En fugleflok forsvinder i birkens broderi af grene.
Mælkebøtternes fødende faldskærme hæver sig danseinde
op i luften.

-

To kulsorte råger og en lille allike
lander på plænen og vandrer
som en anden komité rundt
og inspicerer forholdene.

-

Skjult under himlens skyer og blå hud
lægger de mænd og kvinder og gud.
En mørk sky trækker op,
lægger sin regnvåde arm om byens krop.

-

Lysende hvide måger
foran sorte tunge skyer
og en strålende regnbue
over alle verdens byer.

-

Du lovede mig ikke
at komme,
du lovede mig
ingenting,
dog hører jeg min puls slå
af forventning mod
ingenting.

-

En mand på cykel, jeg tror, jeg kender ham,
jeg har set ham siden min barndom.
Dog har jeg aldrig hørt ham tale,
aldrig set ham tale med nogen.
Er det kun mig, som ser ham.

-

Under ingenmandsland er jorden
gennemboret som en myretue
af rør og kabler: menneskehedens
nedgravede besvær med afføring,
vask, vasken sig, varme,
samtaler, rejser.

-

Når jeg læser gamle aviser,
får jeg lyst til at skrive poesi.
Når jeg læser gammel poesi,
får jeg lyst til at læse aviser.

-

Lad nogen skænke en Chagall
til et af de mange museer i provinsen,
hvor lemningerne aldrig kommer.

-

Jeg har et godt lager af argumenter
jeg har historiske paralleller.
Jeg har nye gentagne tilfælde.
Enhver er velkommen herind,
prøv selv, hvor skarp sandheden er!

-

Når jeg synger denne sang,
bliver dagen ikke lang,

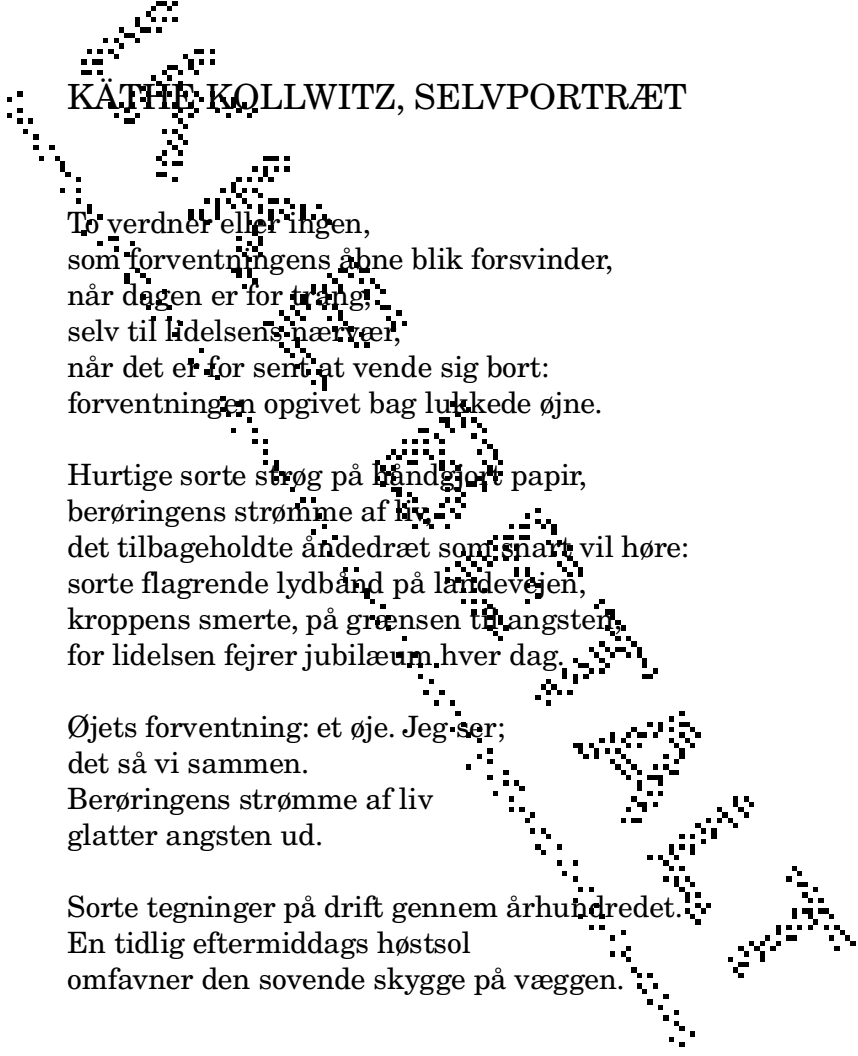
når det kommer fra mit hjerte,
svinder straks selv kroppens smerte.

Skoven synger, når jeg går,
træers kroner er mit hår,

stemmen får sin kraft på stedet,
uden nogen rigtig ved det.

Åndedragets rytme har
gennem flere tusinde år.

Hvem er det, som går på vejen?
Han, som ikke er sin egen.

KATTE KOLLWITZ, SELVPORTRÆT

To verdner eller ingen,
som forventningens åbne blik forsvinder,
når dagen er for trængsel,
selv til lidelsens nærvær,
når det er for sent at vende sig bort:
forventningen opgivet bag lukkede øjne.

Hurtige sorte strøg på håndgjort papir,
berøringens strømme af liv,
det tilbageholdte åndedræt som snart vil høre:
sorte flagrende lydbånd på landevejen,
kroppens smerte, på grænsen til angsten,
for lidelsen fejrer jubilæum hver dag.

Øjets forventning: et øje. Jeg ser;
det så vi sammen.
Berøringens strømme af liv
glatter angsten ud.

Sorte tegninger på drift gennem århundredet.
En tidlig eftermiddags høstsol
omfavner den sovende skygge på væggen.

SYMBOLERNES SLOT, SYMBOLERNES SNE

Hvor i annoncerens skraldespand,
hvor i symbolernes land skal jeg finde
et sindbilledsprag som gyldig rejsehjemmel?
Selv vi den besværlige vinter går toget dagligt,
selv når porcelæns træerne for dit indre øje
svajer i en lød vind, og sender ekko på ekko.
I den store park løber tiden og stedet fra dig.

Sneens folder skjuler liv og død.
som en hvid dug og hvide lagner
sommerslottets møbler, for længe siden.
Et skakbræt med kun hvide felter breder sig,
forstenede, forvitrede norske bønder
står omkring kongens herlighedstegn
ved afgrundens rand eller moderskødet.
I himlens mørke kryber dødens kulde nær
og lukker døren fra ingenting til ingenting på klem.

Ingenting kommer af ingenting, liv af liv
og død af død. Fra symbolernes skraldespand
kryber dødens kulde nær: Hvis frygten er det stærkeste liv,
så hold den fast - med begge hænger.
Sneen smelter. Denne svededug af skændsel må smeltes.
Symbolernes skal skal skal forvitte, ordene nå dig.
Følg mig, følg dig, følg ham, følg hende
gungrer tonespor i frostens rum, smelter sneen.

VERDENSSPROG

Når verdenssproget tales
med mer eller mindre tilfældige mord,
og frygten for fremmede vender ryggen til,
så giv mig et øjeblik møde, øje til øje.

Giv mig den sorte dansker,
hvis sprog ikke er hult,
hvis kultur jeg ikke kender til,
som ynkes inderligt over mig,
(sagde Jesus) som ligger i hjørnet
nøgen og halvdød,
mens bålet ryger på kirkegården,
hverken sol eller månes position er sikker.

Så giv mig et hjørne med ikke-vold;
når hadets præsidenter pisker stemningen op
i værgeløse kaffekopper,
for at hverdagens skrift i sand og sand
kan omringe dødens
og menneskers nærvær med styrke og tryghed.

Så giv mig et hjørne i en poesibog,
når verdenssproget tales
med mer eller mindre tilfældige mord,
for at jeg en dag atter uden nøgler og briller,
uden tegnebog, ur osv
kunne gå i andres tanker,
hvor månen fletter fingre med jagende skyer.

FREDSSTYRKE

Vi holder ingens fane højt,
vi lader højst en due flyve
en højtidelig hverdag marts.
For soldater for freden
bliver skudt ned bagfra
på vej hjem fra blodet
uden atombomber på lommen
med livet i omgivelsernes hænder.
Roserne dækker blodet på Sveavägen.

Hadets soldat, farvel,
du var dødens hånd, ikke ånd.
Tilgivelsen ligger og lurere på din
hovedpude,
du lukker den aldrig ind.

Vi holder ingen fane højt,
vi lader højst en due flyve,
vi bærer ikke sejrens palmer hjem,
blodet blomstrer på Sveavägen.
Sov godt, hadets soldat,
vi går stille med åbne døre
for ikke at vække dig.
Vi går os lige en tur.

JEG KASTER ET BLIK PÅ KORTET

En dag hvor mit blik fanger måger i hushjørnet,
når de vender fra en glideflugt langs tagrenden.

En dag hvor mit blik fanger toppen af en fjern skov
over et barn, en bus, en jernbane, en lille by.

En dag hvor mit blik fanger bygningen højt oppe,
arbejdet med sten og kunstværken og læggelsen.

En dag hvor mit blik fanger min skygge,
som ikke er skygge, han er fuld af hensigter.

Jeg kaster endnu engang et blik på kortet
med den nye signatur for dybsindige oplevelser.

LEJESOLDAT IGEN

Er der fristende for den sande soldat
med hans gode løgne
og de professionelt onde øjne!

Han elsker dig, elsker dit kød og blod
men du er bevidst glemt, skjult.
Han er nedsteget til dødsriget.

Een af deres egne! kysser de ham,
og han myrder sammen med dem.
Slagter børn som pøttegrise.

Om natten våger hans øje over dig,
hans smil i mundvigen er til dig.
Din sjæl er frelst ved ham, du ser det vel.

Du overlever i dine mordere!
Dit blod forandrer dem på lang sigt,
men den sande soldat forvandles ikke.

Hans rene kærlighed imellem dem
går ind i dem, uden de ved det,
ved blodsblendingen, det er et broderskab.

Du kan ikke nægte ham dit had,
når han gør sit bøddelværk.
De andre ynker du. Og spørger med.

Med præcision og pligt-troskab
modtager han sine ordrer, kendes ikke
ved sin høje tanke

SOL OVER HOHØJ

Hvad jeg mener, det jeg ser! et landskab
der trænger sig ind i min krop.
En himmelhvælvning,
en sol, skyer og fjern fabriksrøg.
Fjorden, som glider under røgtæppet
fra Dansk Salt og Dansk Cement.
En åndssvag, som føler sig hjemme på stedet
og blandt de kærlige mennesker.
Golgatha, en pådeskal, et syn
af den åbenbarede krop.
Langs fjorden fisker unge mennesker.
I horisonten bor vi selv, hos Gud.
Nu føder jeg, din tunge, dine øjne,
det grønne som det fjerne mørkeblå.
Den sommer fødes ind i mig,
og jævner mig med jorden.
Målt ud fra dette, denne granitblok
smager døden ikke mig.
Forgæves ser jeg ikke dette intet,
som helt har opslugt mig og dig.
Et landskab drager ånde, åbner sig,
og ser imod dig med vidtåbne øjne:
Din sult er stillet og din tørst er slukket.
Du hviler, borger, med det tredje øje lukket.

Jeg rejser mig, nysgerrigt, uden evner
til at forstå, at jordisk guld har gudeglans.
Jeg falder hen af disse magter bundet,
selv i min død, hvor jeg er lig dem selv.
Med gammel tale, gammel maling, nylig kalket
skriger mine åndedrag.
Mens lyset møder sin skæbne og sin lidelse
blandt livets døde forvandlinger.

Jeg folder mine hænder, mageligt i søvnen
sådan ligger de fleste nu.

Nærmere ved de hvide mure, vandre
munke og nonner i gamle dage.
Det udslukte lys rager op som en høj,
i mine øjne noget af det smukkeste.
Med et halvmånesmil vågner himlen
i mine øjne, endnu i søvn.

Jeg mener, at jeg er vågen endnu
under nye tilstande, som er mod beskrivelse.
Jeg taler nu imod dig, og du vil
at landets nyskabelse vågner i dig.
Dit had forfølger mig på forhånd. Du mister
din fornemmelse af at se på sandheden.
At sol over Hohøj kan være sandheden,
skønt målet her antages for mere end synet.
hverdagens samtlige danske korsfæstelser
som vender sig imod dig.

JEG NYNNER

Jeg skriver ikke noget med at kny.
Nogle ord. Mejslet i sten.,hm.
Altså ikke ord, men streger, figurer.
At berøre med fingrene. At se.

Skrevet for de døde, de levende
eller kommende, og til øje.
Og næsen klør,
fordi nogle nu taler ondt om de digte.

Måske er hun fra Brasilien.
Måske bor hun i Trondheim.
Måske sidder hun i tankerne
helt nede i Paris.
Måske er hun fra Esbjerg.
»Men er ikke alle biblioteker fyldt af bøger?«
og LSD kan erstatte al poesi på tryk,
øforstår du ikke det.

Jeg sidder på lokummet og digter.
I virkeligheden svæver lokummet
med dig og dig og dig gennem universet.
Det er ganske naturligt
og helt tilfældigt,
tilfældigvis guddommeligt.

Jeg ser, det er ikke forbudt at nynne, ser jeg,
jeg nynner, jeg nynner, jeg nynner.
Hvis det kan trøste nogen.

VINDEN

Jeg går hen over det grønne plæne,
i blæsten dufter her frisk, som ved havet,
morgenens første fugle giver lyd fra sig,
musikken sprænger næsten mine trommehinder.

jeg går hen over det grønne hav,
hvor min fod har trådt vil tidsler gro.
Og søen i landskabet dyb
vil en dag blive dækket af hvide mug.

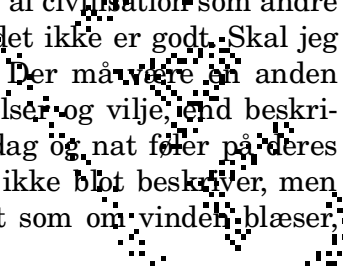
Som en fuld mand griber jeg efter stjernerne,
jeg har jo lige rørt dem, da jeg dansede.
Forventningsfuld lukker jeg øjnene.
Ser tidslerne sende fnug ud i rummelrummet.

Blæstens såsæk griber dem, før de når så langt.
En vind som ikke nævner sit navn,
skriver næste dag et tegn på den bølgende kornmark.
Lad tidslerne gro. De er næsten mennesker.

EFTERKLANG

Det var vel pinde. Jeg lagde øre til stilheden, jeg lyttede efter menneskelige lyde og så efter en underbelyst hvid måge mod en blå himmel. (Det jeg lukkede ører og øjne op, så jeg ind i alverdens eventyr. Med små smæld sendte fyrrekogler frø ud i verden, og fugle sang i alle verdenshjørner, og langt væk hørtes to mennesker tale sammen på et fremmed sprog. Over engen svævede en lyslilla sky, hvor tjærenelliken blomstrede. Det lysegrønne lys gennem træernes blade gennemlyser mig endnu. Når jeg vågnede til de menneskeskabte umenneskelige lyde fra fabrikker og biler og forlystelser, som aldrig hørte op, men suste og suste og suser endnu, båret af den lette kølige brise gennem træernes blade, begyndte raseriet at koge i mig, og min skygge begyndte at vokse. Skønt afhængig af civilisation som andre af gæring og destillering ved jeg, det ikke er godt. Skal jeg trøste mig selv med beklagelser? Der må være en anden mulighed til at nå samtidens følelser og vilje, end beskrivelsen af elendigheden, som alle dag og nat føler på deres krop. Der må findes en tale, som ikke blot beskriver, men får vinden til at vende. Nu er det som om vinden blæser, hvor fanden den vil.

TROPÆOLUM MAJUS.

Det er et maleri, høvt naturalistisk fra fyrrerne: Duften af den orange landløber indhyller mig i fortiden. En sommerfugl på en tagetes er et længe ventet kys. Bilernes sataniske følge af larm, og osen, bedøver mig. Tordenen lægger en altfor tung dyne hen over et sensommerlandskab. Sådan ser jeg ud: På engen, som er et grønt hul mellem lave fabrikker mellem boligblokke, (vi mangler boliger). Her sidder nogle høje børn i læ af deres cykler og en grøft, deres drager snor sig som serpenter om varmeværkets skorsten. Det er drager, fugle og eksotiske masker, en rovfugl går i høet og sving tæt ved fjerne skyer - er pludselig nede tæt ved et tag, i et dyk som et fly på et billede i avisen for længe siden. Duft af den orange landløber indhyller mig. Jeg flytter mig ikke. En finger rører et knækket blad:

den finger rører min kind.
Før jeg er blevet ked eller glad,
ånder jeg blomsterduften ind - .

ORD PÅ VANDET

Rædsel sammen med fryd.
Ord som forsøger at gå på vandet.
Himlen som sætter sig ned over mig.

Kan jeg kende ven fra fjende?
Hvor har jeg hægt mine vaner og vanter?
Som da jeg var fuld første gang og troede jorden drejede.

Ved Geddemøsens bred ser jeg på vandet
ringe gribe ind i ringe, på overfladen.
På bunden flygter de fra hinanden.

I nattens stilhed, klokken to,
gribes jeg af søvnens klo.
Drømmer om et tordenbrag
som forvandler nat til dag.

Her i søvnen danser man.
Vågen drømmer jeg om bjerge,
udfordringer, man bliver tør i munden.

Jeg går og lytter, for jeg hører
ord der er værd at leve med.
Ord jeg næsten kan røre ved.

HVEM ER DET?

Jeg slår knuder på mig selv,
jeg prøver at nå at tænke mig om,
ligefremhed er ikke mit program,
jeg er edderspændt rasende
men viser det ikke,
jeg kunne røre ved dig
men gør det ikke,
jeg elsker dig
men du får det aldrig at vide.

Fortiden samler sig sammen,
altid er den rede,
fremtiden folder sig ud,
er altid tilstede,
nutiden kender jeg ikke,
den holder mig nede.

Hvor går jeg ud af mig selv?
Midt i ekstasen eller
midt i det salige smil?

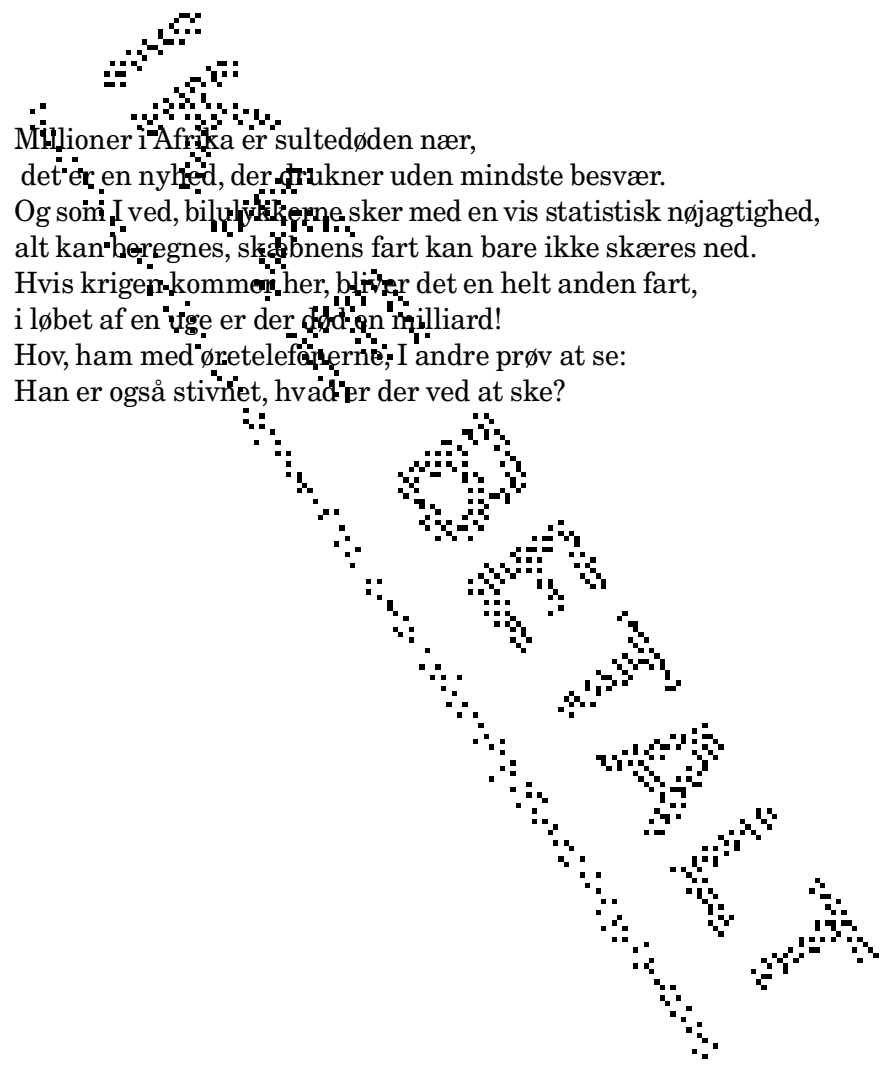
Når knuderne løsnes,
når jeg ikke tænker,
når jeg ligefrem rasende
rører ved dig
fordi jeg elsker dig?

Hvad da jeg igen
går ind i mig selv,
civil og med den rette ånd?
Glemmer nok de sprængte bånd:
det var ikke mig.

Du nævner ofre på min vej,
men jeg siger dig to: »det var ikke mig«

VOLD SOM MUSEUM FOR BØRN

Guiden siger:
Sely har han ingenting set, men han ved, det er sket.
Foran ham en bunke pøiser, i munden en ristet krydder.
Han er stivnet, du ved, han er sikkert af gips.
Hvis du tager øretelefonerne på, vil du nok forstå,
hvorfor han sidder så mærkeligt skrå,
ha-ha, du vil opnå kontakt med den direkte død:
For eksempel 35-lig i Guatemala i en grøft igår,
dræbt under tortur, gudskelov uspecificerede sår.
En far og en dreng mast under et tog i en bil.
En chauffør i England indrømmer 12-13 mord
og får endelig bag tremmer det højbetalende hvil.
To drenge har kvast hjernen på én mand: der bad for sit liv.
En dreng i Jylland har kvalt og brændt en kvinde,
der bad for sit liv.
En pige fik knust hovedet, da hun soled sig på stranden,
hvem forbryderen er, ved alle, det er manden.
I Indien blev fanger blindet med nåle og syre,
de fik erstatning, men var ikke dyre.
I København har en mand med en økse dræbt så: en mand,
to børn, to tjenestefolk. Og en kvinde og to børn har han slået,
så ingen ved, hvordan det vil gå dem.
Han blev først kneben med gloende tænger,
på flere steder i byen, siden stejlet levendes:
fra neden og op, hans tunge skåren af,
skåret remmer af hans liv, hans hjerte udtaget
og kroppen i dele lagt til beskuelse på 5 hjul og stejle.
Tiden flyver afsted, hvordan kan døden følge med?

Millioner i Afrika er sultedøden nær,
det er en nyhed, der drukner uden mindste besvær.
Og som I ved, bilulykkerne sker med en vis statistisk nøjagtighed,
alt kan beregnes, skabnens fart kan bare ikke skæres ned.
Hvis krigen kommer her, bliver det en helt anden fart,
i løbet af en uge er der død en milliard!
Hov, ham med øreteleferne, I andre prøv at se:
Han er også stivnet, hvad er der ved at ske?

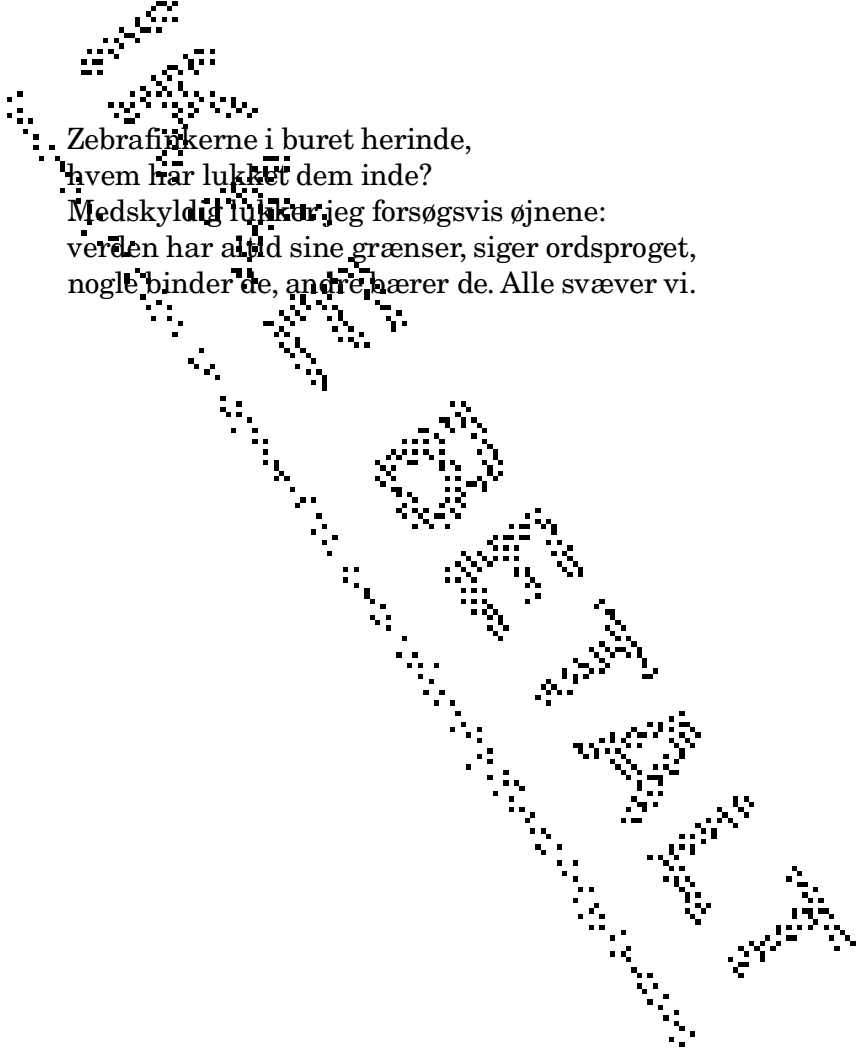
MELLEMLIV OG DØD.

I et åndedræts rolige rytme
leger vinden tiden med mågerne.
I store mundfulde hviler de op,
op og ned foran huslokken.
Er der love for det? og bærer de også mig?
I et åndedræts rolige rytme,
Jorden kan ikke løfte sig selv,

jorden bæres gennem rummet,
syv-ni-tretten: hvorfor svæver vi?

Hvis alting hænger sammen med god grund,
er ulykker kun tilsyneladende,
atombombesprængninger er da så naturlige,
som vulkanernes udbrud,
krigsophidsernes løgne så naturlige
som insekttædende blomsters lokkemidler,
og oprindelsen til motorvejens kødannelser
ligger forud for myrens veje under bladene.
Hvert menneske iagttager det nærmest sig
og tror sig magtesløs.

“Noa, lav en båd, et fly,
et rumskib, et Aniara.”
Og jeg, Noah, må da svare:
her er jo Aniara, jeg bor på Aniara,
jeg svæver allerede, se bare!

Zebrafinerne i buret herinde,
hvem har lukket dem inde?

Medskyldig lukker, jeg forsøgsvis øjnene:
verden har altid sine grænser, siger ordsproget,
nogle binder de, andre bærer de. Alle svæver vi.

VÆKSE-TID

De hvide kirsebærtræer blomstrer
som lette skyer på det grønne hegn.
Nogle få træer har på ti år forvandlet sig
til et bælte af fuglebær.

På landkortet breder storbyerne sig
i røde, næsten blodige plamager.
I løbet af ti år har verdenshistorien
gennemløbet flere århundreders generationer.

Den hårde kerne spytter vi ud,
vi svælger i det saftige kød.
Dødens takt må øges med væksten.
Kirsebærtræerne blomstrer for dine øjne.

NY DÅG

Let som det lysegrønne rum
mellen buskenes fingerlignede blade
ser jeg nok i morgens guldne skum
at alferne var her, dansende glade -

en flok hvide, hvirvlende blade
hen over himlen, fra gud ved hvilket træ:
en byge brevduer, der lægger an
og lægger an i morgenlyset,
og jeg vinker med dette hvide papir
til Marianne, som cykler forbi,
også på vej på arbejde -

OPKALD

Jeg hører en dreng råbe »far«
jeg ved ikke hvor det kommer fra.
Måske er det netop sådan at høre
noget for det, de kalder det indre øre.

Jeg ser op fra min juridiske æske
stærerne vandrer på marken.
Ved øUnder Parises tage
bliver jeg blød som en gammel kartoffel;
prøvede ansigter vokser frem
i træernes kroner,
selv på det hvide papir
ses indtryk af erindringer,
hvis nogen skulle spørge.

Ansigterne svarer ikke-
Som monumenter fra fortiden
lader de ane hemmeligheder,
hvem ved om de vågner:

Forestil dig alligevel: en vej i det fjerne på en bro.
Og det grønne er ikke blot grønt:
det er hvødt og allerede tungt og trygt.
I flokke strømmer unge mennesker
i lyseblå, lysere blå og helt hvidt
glade op over broen og forsvinder,
ad en sti ned ad skråningen. Er det
ikke et digt? Det er pilgrimme
på vej i den grønne maj til fods og på cykler,
det ser jeg. Opstemte, jåvel af noget spiritus
som solsorten af det sidste rosa skær på himlen,
og jeg af det glade billede -
de bæres så lette som fnug af et mål forude,
samværet i templet og en vis grøn have,
de dufter af syrener og næthed, og mørke og åndenød.
Til høj musik folder ånderne sig ud.
Og jeg, som har elsket den stilhed
når alle gik
og lod mig alene i huset,
solen skinnede
og stilhed, musik
synet af fortid i hver lille ting
gjorde mig næsten beruset.
Den trygge duft af tørt fyrretræsbrænde
trykker tårer frem i mine øjne.
Jeg lader mine hænder stryge
hen over træernes kroner.
Deres ansigter er ikke så lette at finde,
som når man tegner.

Sidde i læ af huset
en blæsende dag,
skære sig en gren,
og skrabe den ren, male kulørte ringe
på den glatte gren.

Jeg jagter mine egne ord i skovkanten,
fordi jeg må og skal svare.
Jeg spidder dem, du tror aldrig de har fløjet,
når du ser dem i min juridiske æske.

Du beder mig?
Jeg bliver jo olding i løbet af samme tid
det tager dig at spørge.
Når jeg igen åbner øjnene,
vil jeg ikke vide, hvad tid det er.
Det samme sted vokser overalt.
Jeg kommer tilbage,
hvor vejene fra nær og fjern mødes.
Bag skyerne ved jeg, det er næsten fuldmåne.
Farvel en tid.

Jeg flygter af sted
(men det var for min egen skygge)
Jeg vender mig om,
(men det var min lynlås, som raslede).
Jeg smider, hvad jeg har i hænderne,
(hvis og hvis havde jeg sikkert opfundet
noget endnu værre end atombomben.)
Kan ikke svare, tåbeligt glad, magtesløs,
forventningsfuld.

DØSDAG

-da han havde skudt sig på sin kones grav.

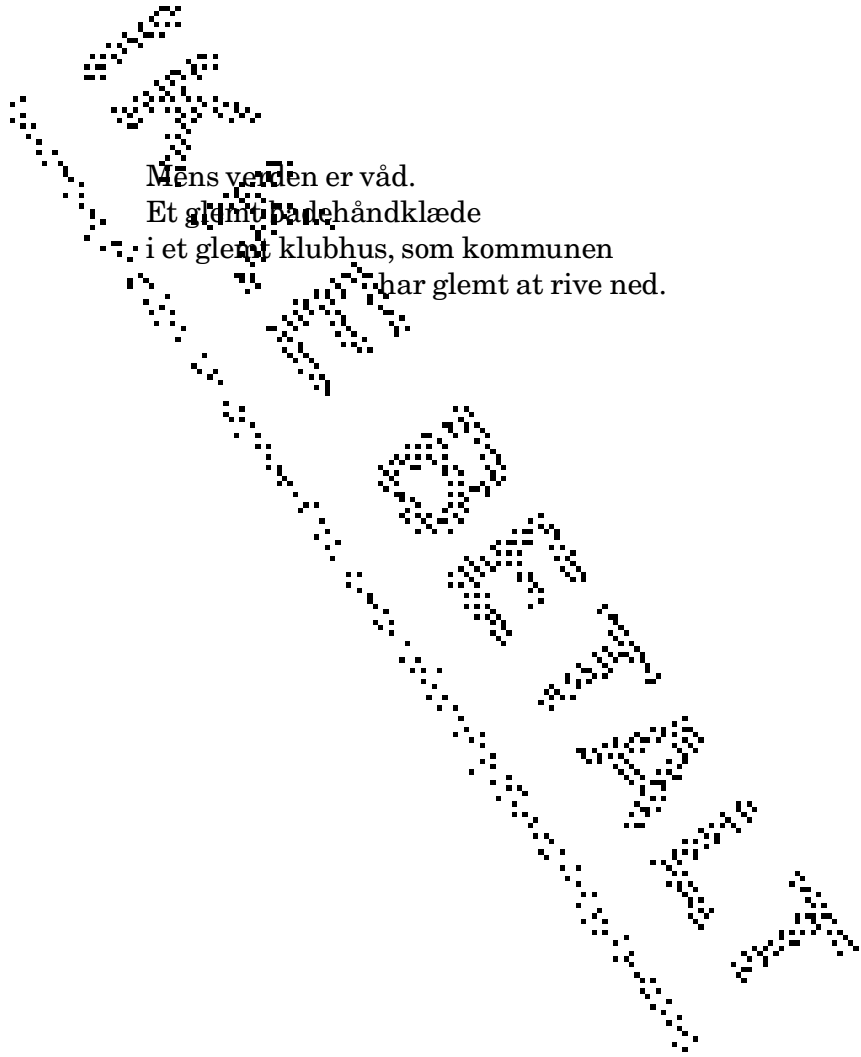
Når jeg skrev, åbnede jeg vinduet
for at mærke kuldens friskhed
uden glas mellem mig og stjernerne.
Kuldens friske luft åbner for horisonten,
så selv dagdrømmet kommer på fast grund.

Idag, knapt ved jeg, om det er dag eller nat,
eller hvordan jordkloden rutscher gennem rummet.
en ven er grusomt død, hvordan
fortælles dæmpet mund til mund,
bevidner kærlighed til sidste stund.
Hans døds besked blir tysset ned:
»Il faut faire / bruit en terre«
var et citat han nød. Nu er han død.

Noget passerer forbi mine øjne,
og jeg ved ikke, om det strøg af død
er en genspejling i ruderne i dette hus
eller i det næste, eller i mit venstre brilleglas
eller fortiden eller fremtiden eller håbet.

jeg griber efter indtrykkene eller dukker mig
sandhedens skygge afslører mig,
målestokken er ikke min egen.

I et nu var det aldrig,
med evigheden for og bag.

Mens verden er våd.
Et glemte håndklæde
i et glemte klubhus, som kommunen
har glemte at rive ned.

EN LILLE SANG

En enkelt, enkel stemme,
et enkelt, enkelt instrument,
som jeg ikke mer kan glemme,
selv når jeg er forstemt, forstemt.

En glød i mørkets mave,
en spire hvis: hvorfra? er mit: hvordan!
"Lad mig vokse med min have,
lad mig blomstre, som den fjerne sommereng."

SOLNEDGANG

Selvom birkens skygge
vifter over hendes hoved,
og solen glimter af hendes øje,
hvorledes skal jeg da høre hende tale,
når hendes mund er skjult
ved hestens rand,
jeg kan ikke høre hende,
er der andre, der kan?

Der er en hest, den vrasker
i det åbne land.
Glimtet i øjet er den rene magi,
og birkeskyggens sorte blade
er der et ansigt i.

Hun så lynet over marken, et kæmpe et,
og gemte sig, men sitrede, for set er set.

LANDSKAB

Er digt til salg et digt?
Er politik til salg et svigt?
Hvad koster det at se
den sorte mand på cykel uden le?
Den sorte mark var rullet ud og lyste,
det modne korn var hørt og raslede,
træernes silhuetter stod med hvide blomsterklaser,
røllikeblomster hang til tørre, en spånkurv
fuld med ribs, måtte vente med at blive tømt
til dagen efter:

Et billede der forsvandt, en model
der gik sin vej før studien var færdig,
et billede på træk som nu er væk,
humlebien er vågnet på blomsten og væk,
melodien gik fløjten, en løvbærkrans
digter ses i silhuet i suppen, der lå
en død bananskræl i vejsiden,
døde skrivemaskiner da lyset gik,
døde aviser over de nye kartofler.
Med en plangulerod har de lokket mig
længere og længere væk fra virkelighed
og nøgne sandheder:

Døden har ingen le, han har bil.

GRÆNSE TILFÆLDE

Naturen åbner sit ene øje,
du er det selv,
en sang er på vej med dine læber,
et ganske fremmed sprog tager form,
den fremmedes svar er smilet.

En sø i sindet åbner sig
og pladskes fuld af nøgne -
der glade råber højt,
når de dukker op fra bunden.

springer op og løber med vandet
løbende ned ad sig,
ned mod forsvundne kulturer
på den anden side af kloden.
Jeg mærker helt ned i tæerne,
ja i min achilleshæl, at jeg beruses.

På randen af en rus
er perspektiverne store,
friheden størst,
den eneste fare, den eneste store,
er den snigende tørst.
Så kom da! store sorte sky, gå for,
så vi i ædru tilstand
kan balancere på afgrundens rand.

LILLERØD SPÅNKURVEFABRIK

Det var vigtigt, skønt det hverken kunne spises
eller sælges.
Vand i spand, med slibesten, slibesten mod slibesten,
elektrisk slibesten, med larm og gnister,
koghed, damp,
våd bark, næsten muld,
moseluft, duften af brændehødder, duften af skvalderkål,
olie og jern ved skruestikken,
våde fyrrespåner, lugter godt friske,
i gammelt vand lugter de, så man går, omkuld,
flækkelyd, når træ revner, når træ falder,
kernen klinger tørt, høltræet kvingt og vådt,
duft af madpakker, kaffe på termokande,
lav røg i regnvejr af våde spåner,
duften fra en gammel plyslænestol,
de sure dufte fra en gammel spritter, som har overnattet,
duften af Pappas cerut, Mammas hvide arme med strømper på,
duften af fødselsdagskaffe fra Møllers Konditori,
bragt i en stor spånkurv med forstærkninger,
høvlens dugge-duk lyd og høvle-piv
og Pappas gjaldende altoverdøvende sang,
om den skæbne som os ramme skal engang,
selv i skolen kan Børge lugte, at jeg lugter af spåner,
Rundsaven, kvashuggeren og motorsaven
kan høres helt hjem.
Sømmaskinernes lyd lægger jeg kun mærke til,
når de sømmer galt og skal hjælpes.
Kringeskaringens ritz-ratz rundt om kurven,

lugten af det næsten tørre betongulv efter oprydningen, lørdag eftermiddag, trafikradioen om 2¹/₂ times ventetid ved Helsingør-Helsingborg overfarten på begge sider. Sommetider er det vigtigere nu, end det var dengang, med spånkurves lyde, lugte, nærhed, årringe.

ØVERSÆTTELSER

1.

Fra min første oversættelse af kinesiske digte
kendte jeg som barn lyden af bambusbladenes
raslen i vinden. Nu er det daglig kost.

I haveforeningen fortæller Georg,
at han havde set ænder spise jordbær.

2.

Sorger giver stødet til digte,
men digte er ophav til glæde og medfølelse.
Den der er helt fri for frygt eller sorg
skaber hverken glæde eller skriver digte.
Den der er helt fri for frygt eller sorg
kender ikke til kærlighed.

3.

Landet hvor størrelsesforskelle forsvinder.
Landet hvor før og nu og jeg og du forsvinder
Hvor vinden i den gule rapsmark afslører
markens køn.

OM FORFATTEREN

Lillerød 1942-1963, Aarhus 1963-1966, Randers 1966-1971, Lillerød

1971 ff.

Mat-naturv.student 1961

Soldat 1961-63

Statskundskabstudier (Udvalgt) 1963-68

Vikar Skovvangskolen, Allerød 1971-1978

Souschef Skolefritidsordningen, Skovvangskolen Allerød 1978 ff

Free-lance Allerød Poster, 1984-1986

I redaktionen for ASK, Tidsskrift for Dansk Folkekultur 1984 ff

Medlem af Allerød Byråd for Lokallisten 1986-1991

Digte i diverse tidsskrifter og aviser.

Blandt vinderne af Dafala prisen 1987. Se Fremtidens Kommune 1987.

Artiklen om folkeskrifter i Dansk Kulturhistorisk Opslagsværk 1991

Artikler iøvrigt om politiske og kulturhistoriske emner i mange dagblade og tidsskrifter.

Har udgivet:

Alice er min veninde. Digte. 1972

Bonde-Practica eller Veyrbog, bind 1 og 2, 1976

En sang på lommen, 1978 (Musik: Niels Erik Nielsen)

Lillerød Brugsforening 75 år. 1916-1991. 1991

Drømmen om Allerød. 1991

Lokallisten i Allerød 1974-1994 (Oles Liste). 1993

Hvor de åbner deres madkurv. Digte. Politiken Online 1994

(samme) på diskette 1995 ISBN 87-985452-1-3

Løse digte online 1994. Digte. Politiken Online 1994.

(samme) på diskette 1995 ISBN 87-985452-0-5

Udstillinger:(af fotos, tegninger, collager:)

Separatudstilling Randers Kunstforening 1968,

Randers Hovedbibliotek 1969

Kunstforening for skoler i Randers Amt 1970

Lillevred Bios Foyer 1972, 1974, 1979

Efterårsudstillinger, Allerød Kunstforening 1978, 1994

De to udgivelser på diskette kan erhverves
mod fremsendelse til forfatteren af forma-
teret tom diskette samt frankeret og adres-
seret svarkuvert.